

ΒΗΜΑ *Magazino*

ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ

Η ΣΚΛΗΡΟΤΡΑΧΗΛΗ ΛΕΠΕΝ, Ο ΙΣΟΡΡΟΠΗΣΤΗΣ ΑΤΑΛ, Ο ΓΕΜΑΤΟΣ ΑΥΤΟΠΕΠΟΙΘΗΣΗ ΜΠΑΡΝΤΕΛΑ, Ο ΠΑΓΙΔΕΥΜΕΝΟΣ ΜΑΚΡΟΝ

ΟΙ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΕΣ

I. McINTOSH - D. TAMAZLACARU ΟΙ ΔΥΟ ΔΙΑΣΗΜΟΙ ΧΟΡΕΥΤΕΣ ΜΠΑΛΕΤΟΥ ΜΠΛΟΥΝ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΖ. ΚΟΛΙΕΡ, ΙΑ. ΤΟΥΝΤΑ, ΕΙΡ. ΜΟΛΦΕΣΗ, Γ. ΤΖΩΡΤΖΗΣ, Γ. ΓΑΛΛΟΣ, ΑΙΚ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΑΓΙΟΡΚΑ - ΜΙΝΟΡΚΑ ΠΟΙΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΚΡΥΒΟΥΝ ΟΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΕΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΒΑΛΕΑΡΙΔΕΣ ΝΗΣΟΥΣ;

ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΕΣ ΜΕ ΟΡΙΖΟΝΤΑ

Πέντε γυναίκες ηθοποιοί «οργώνουν» την Αγρια Δύση του 19ου αιώνα παίζοντας στη φιλόδοξη, μοιρασμένη σε τέσσερα μέρη, παραγωγή του Κέβιν Κόσνερ με τίτλο «Horizon: Ένα αμερικανικό έπος».

ΑΠΟ ΤΟΝ ΓΙΑΝΝΗ ΖΟΥΜΠΟΥΛΑΚΗ

Ποια θα μπορούσαν να είναι τα στοιχεία που μετατρέπουν το ήδη πολυσυζητημένο γουέστερν του Κέβιν Κόσνερ «Horizon: Ένα αμερικανικό έπος» (Horizon: An American Saga) σε μια πραγματικά ξεχωριστή εμπειρία; Ένα είναι σίγουρα η διάρκειά του. Χωρισμένο σε τέσσερα κεφάλαια, τα οποία διαρκούν σχεδόν τρεις ώρες το καθένα, το «Horizon» είναι ένα χορταστικό κινηματογραφικό έπος με όλη τη σημασία της λέξης. Το πρώτο κεφάλαιο θα αρχίσει να προβάλλεται από την Πέμπτη 27 Ιουνίου σε διανομή Tanweer, ενώ τον προσεχή Αύγουστο θα ακολουθήσει το επόμενο και εν καιρώ τα υπόλοιπα δύο.

Βαρόμετρα της Ιστορίας

Ένα δεύτερο όμως στοιχείο που κάνει την εμπειρία του «Horizon» κάτι παρα-

πάνω από ενδιαφέρουσα είναι ότι δίνει βαρύτητα στη θέση της γυναίκας στα δύσκολα χρόνια της Αγρίας Δύσης του 19ου αιώνα, όταν, όχι χωρίς απώλειες, χωρίς θυσίες και χωρίς πολύ χυμένο αίμα, οι Ηνωμένες Πολιτείες αποκτούσαν σιγά-σιγά μορφή κράτους. Διανύοντας την περίοδο του αμερικανικού εμφυλίου πολέμου (1861-1865), ο Κέβιν Κόσνερ, ως σκηνοθέτης, παραγωγός, πρωταγωνιστής και συν-σεναριογράφος (μαζί με τον Τζον Μπερντ), οδηγεί το κοινό σε ένα ποικίλων συναισθημάτων ταξίδι στο εσωτερικό μιας χώρας σε πόλεμο με τον ίδιο της τον εαυτό.

Σε όλες τις ιστορίες του «Horizon» (που και αρκετές είναι, αλλά και «διασταυρώνονται» μεταξύ τους) βλέπουμε ότι με μια άκρως δυναμική παρουσία οι γυναίκες παίζουν, αν όχι τον πιο σημαντικό, σίγουρα έναν ρόλο-κλειδί. Καθεμία είναι το βαρόμετρο της ιστορίας στην οποία

εντάσσεται. Και αυτό – με κάποιες εξαιρέσεις – είναι μάλλον ασυνήθιστο στο κινηματογραφικό είδος του γουέστερν. «Η γυναίκα ήταν η καρδιά της αμερικανικής Δύσης» είπε στις Κάννες ο δημιουργός της ταινίας. «Αυτό όμως πολύς κόσμος έχει την τάση να το ξεχνά». Μαζί με τη Σιένα Μίλερ, που παρουσιάσαμε μέσα από τις σελίδες του περιοδικού κατά τη διάρκεια του εφετινού, πρόσφατου Φεστιβάλ των Καννών όπου το «Horizon: Ένα αμερικανικό έπος - Κεφάλαιο 1» έκανε την παγκόσμια πρεμιέρα του, η Τζίνα Μαλόουν, η Αμπι Λι, η Ιζαμπελ Φέρμαν, η Ελα Χαντ και η Ιθαγενής της Αλάσκα Γουασέ Τσιφ υποδύονται γυναίκες αποφασισμένες να δοκιμάσουν τις αντοχές τους, ακόμα και να ξεπεράσουν τα όριά τους, στην προσπάθειά τους να επιβιώσουν σε μια χώρα αφιλόξενη και σε μια εποχή βάρβαρη, όταν η ανθρώπινη ζωή είχε ελάχιστη αξία.

Το «μωρό» του Κόσνερ

«Ο Κέβιν έθεσε τον τόνο της ταινίας από την αρχή, από τότε που διαβάζαμε το σενάριο» είπε η Ιζαμπελ Φέρμαν, που έγινε γνωστή από το θρίλερ «Το ορφανό» (2009) σε ηλικία μόλις 12 ετών. Η ηθοποιός έστειλε ένα βίντεο στον Κόσνερ περιμένοντας «ένα ξερό “ναι” ή ένα ξερό “όχι”. Και να που είμαι εδώ μαζί σας...». Για τη Φέρμαν, σε όλες τις ταινίες, όταν τα γυρίσματα αρχίζουν, οι πρώτες ημέρες είναι αναγνωριστικές: «Προσπαθείς να καταλάβεις με τι άνθρωπος έχεις να κάνεις, τι τύπος είναι τελικά ο σκηνοθέτης κ.ο.κ. Αν αντιληφθείς ότι μιλάς την ίδια γλώσσα με τους άλλους, τότε ξέρεις ότι όλα θα πάνε καλά. Οπως έγινε στο «Horizon». Το στοιχείο του Κέβιν ήταν να δημιουργήσει μια ταινία που θα μπορούσε να σταθεί στη δοκιμασία του χρόνου. Αυτό το επαναλάμβανε πολλές φορές κατά τη διάρκεια των γυρισμάτων, ότι αυτό που κάναμε στο «Horizon» είναι πολύ σημαντικό, ότι καθετί που συμβαίνει στην ταινία συμβαίνει για κάποιον λόγο». «Όταν σε καλεί στο τηλέφωνο ο Κέβιν Κόσνερ και σου προτείνει να παίζεις σε ένα γουέστερν που σκοπεύει να γυρίσει ο ίδιος, αντιλαμβάνεσαι ότι είναι μια ευκαιρία ζωής» είπε η Αυστραλή Αμπι Λι, μοντέλο και ηθοποιός, με πρώτη της ταινία την περιπέτεια «Mad Max: Ο δρόμος της οργής» (2015) του Τζορτζ Μίλερ. Πρόσωπο το οποίο ξεχωρίζει με άνεση στο «Horizon: Ένα αμερικανικό έπος - Κεφάλαιο 1», η Λι, γεννημένη τον Ιούνιο του 1987, στην πρώτη της επαφή με τον Κόσνερ τον άκουσε να μιλάει «για την αίσθηση της επιβίωσης, την ελπίδα και την οικογένεια. Ήταν από την αρχή πολύ ξεκάθαρος, πολύ ακριβής στο τι ήθελε και αυτό κάνει πάντα τη δουλειά ευκολότερη» είπε η Λι, η οποία στην ταινία υποδύεται τη Μάριγκολντ, μια γυναίκα «ελαφρών ηθών», με την οποία ο Κόσνερ μοιράζεται τις περισσότερες σκηνές του δικού του ήρωα. Ήταν στα ίδια τα γυρίσματα που η Λι αντιλήφθηκε την πραγματική δύναμη του Κόσνερ. «Από τη στιγμή που

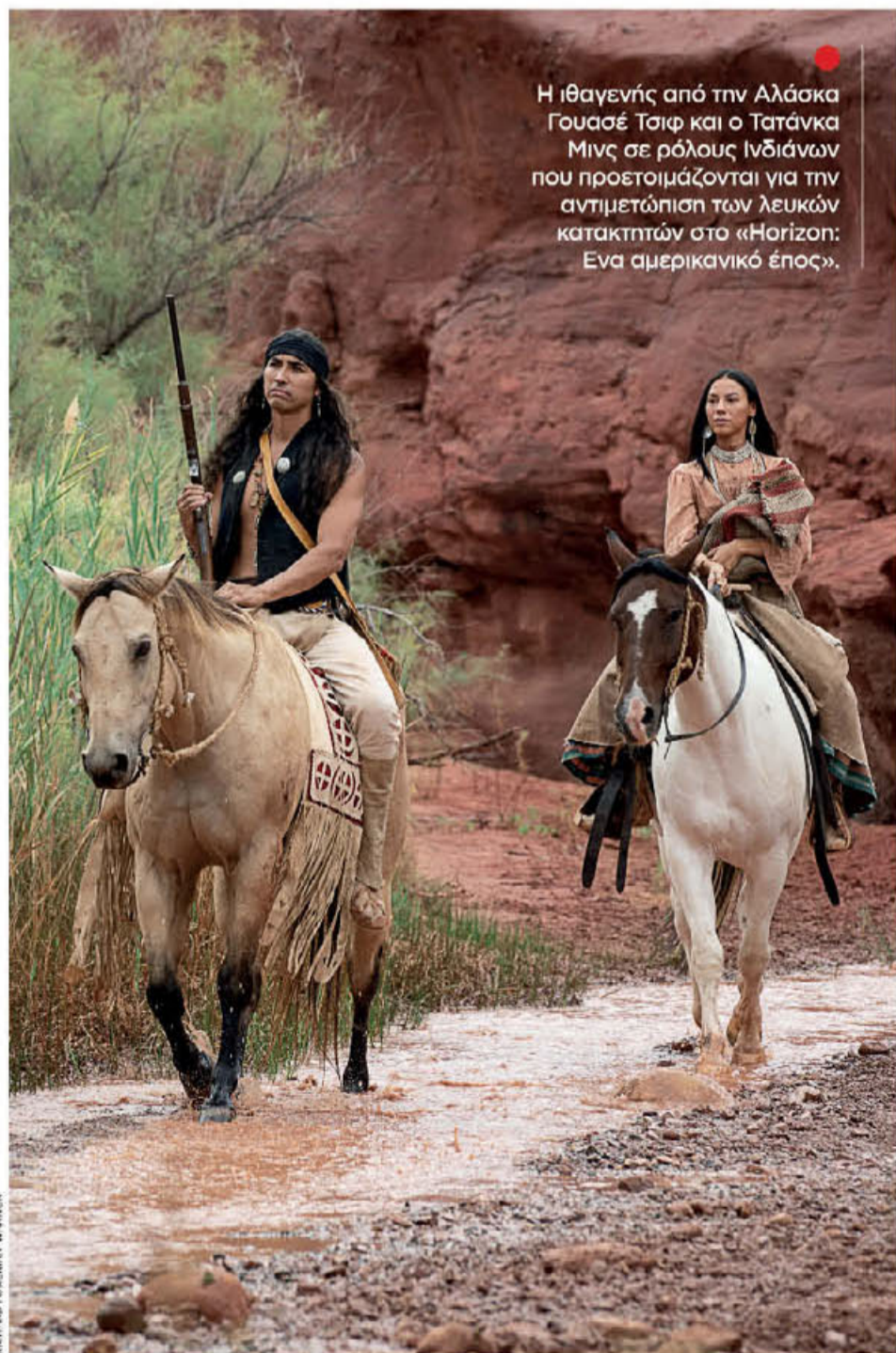
σε καθημερινή βάση πρέπει να διαχειριστείς δεκάδες ηθοποιούς, δεκάδες κομπάρσους, αμέτρητα ζώα, οχήματα και συνεργείο, οφείλεις να έχεις τον ηγέτη μέσα σου» είπε η ηθοποιός. «Αλλά αυτό που μου άρεσε πολύ στο «Horizon» είναι ότι ο Κέβιν δεν αγνόησε τα στοιχεία του γουέστερν που όλοι ξέρουμε και αγαπάμε: τα πιστόλια, τα καπέλα, τα άλογα, τα σαλόνι, τους καβγάδες. Όλα αυτά τα στοιχεία δεν είναι ανάγκη να αφαιρεθούν αν στόχος σου είναι να κάνεις κάτι βασισμένο στην αλήθεια. Απλώς προσθέτεις κάποια ακόμα στοιχεία και τα στηρίζεις στην αλήθεια. Και, ναι, είναι αλήθεια ότι εκείνη την εποχή υπήρξαν πολλές γυναίκες των οποίων η ζωή επηρεάστηκε πολύ άσχημα από τις καταστάσεις».

Οι ηγετικές ικανότητες του Κέβιν Κόσνερ συνάδουν με το πείσμα του. Γιατί η επιμονή και το πείσμα του Κόσνερ, τουλάχιστον σε ό,τι αφορά το συγκεκριμένο έργο (που μπορείς να το αποκαλέσεις «έργο ζωής»), φάνηκαν από το πότε άρχισε να προσπαθεί την υλοποίηση της ιδέας του «Horizon»: από την εποχή της πρώτης σκηνοθετικής δουλειάς του, επίσης γουέστερν, του θρυλικού «Χορεύοντας με τους λύκους», που το 1991 απέσπασε 7 από τα 12 Οσκαρ για τα οποία ήταν υποψήφιο, μεταξύ άλλων καλύτερης ταινίας, σκηνοθεσίας και διασκευασμένου σεναρίου. Η ιδέα του «Horizon» δεν έφυγε ποτέ από το μυαλό του Κόσνερ, παρότι ασχολήθηκε ξανά με το είδος του γουέστερν σκηνοθετώντας ταινίες όπως ο «Αγραφος νόμος της Δύσης» (2003), συμμετέχοντας στη σειρά «Yellowstone» του 2018 και έπαιξε τον Γουάιτ Ερπ στην ομότιτλη ταινία του 1994 σε σκηνοθεσία Λόρενς Κάσταν. «Θα ήταν πολύ πιο εύκολο να το κάνει για την τηλεόραση» είπε η Λι. «Όμως όχι, ο Κέβιν πίστεψε ότι ένα τέτοιο θέμα μπορούσε να προσφέρει μια κινηματογραφική εμπειρία στην αίθουσα. Και το πίστεψε τόσο βαθιά μέσα του που τελικά επένδυσε πάνω του ο ίδιος, έβαλε χρήματα από το πορτοφόλι του στην παραγωγή. Αυτό από μια πλευρά ήταν καλό, διότι δεν είχαμε στο κεφάλι μας κάποιο μεγάλο στούντιο να μας λέει τι πρέπει να κάνουμε και τι όχι. Κατά κάποιον τρόπο το «Horizon» είναι μια ανεξάρτητη ταινία, διότι γυρίστηκε με απόλυτη ελευθερία».

Για την Ιζαμπελ Φέρμαν, η δημιουργία του «Horizon» ήταν «πραγματικά μια διεύθυνη μεγάλη ορχήστρα, όχι απλώς μια ακόμα ταινία. Ήταν το πάθος του Κέβιν, το «μωρό» του, όλοι γνωρίζαμε ότι οφείλαμε να είμαστε πολύ αφοσιωμένοι απέναντί του, με την ελπίδα, βεβαίως, ότι όλη αυτή η δουλειά θα έβρισκε ανταπόκριση από το κοινό».

Ενώ σε γενικές γραμμές ο Κέβιν Κόσνερ, ως χαρακτήρας, θεωρείται συγκρατημένος, «στο γύρισμα δεν μπορεί να κρύψει τον ενθουσιασμό του και αυτό, τελικά, είναι μεταδοτικό» ανέφερε η Γουασέ Τσιφ, που πριν από το «Horizon» δεν είχε παρά μόνο μία κινηματογραφική εμπειρία παίζοντας στην περιπέτεια εποχής «The Oath» (2023). «Ο Κέβιν έχει μια εσωτερική δύναμη που ενεργοποιεί τους άλλους. Το πάθος του είναι μεταδοτικό. Παίζοντας σε αυτή την ταινία ένιωσα πραγματικά σαν να ήμουν μέλος μιας μεγάλης

Η Ιθαγενής από την Αλάσκα Γουασέ Τσιφ και ο Τατάνκα Μινς σε ρόλους Ινδιάνων που προετοιμάζονται για την αντιμετώπιση των λευκών κατακτητών στο «Horizon: Ένα αμερικανικό έπος».

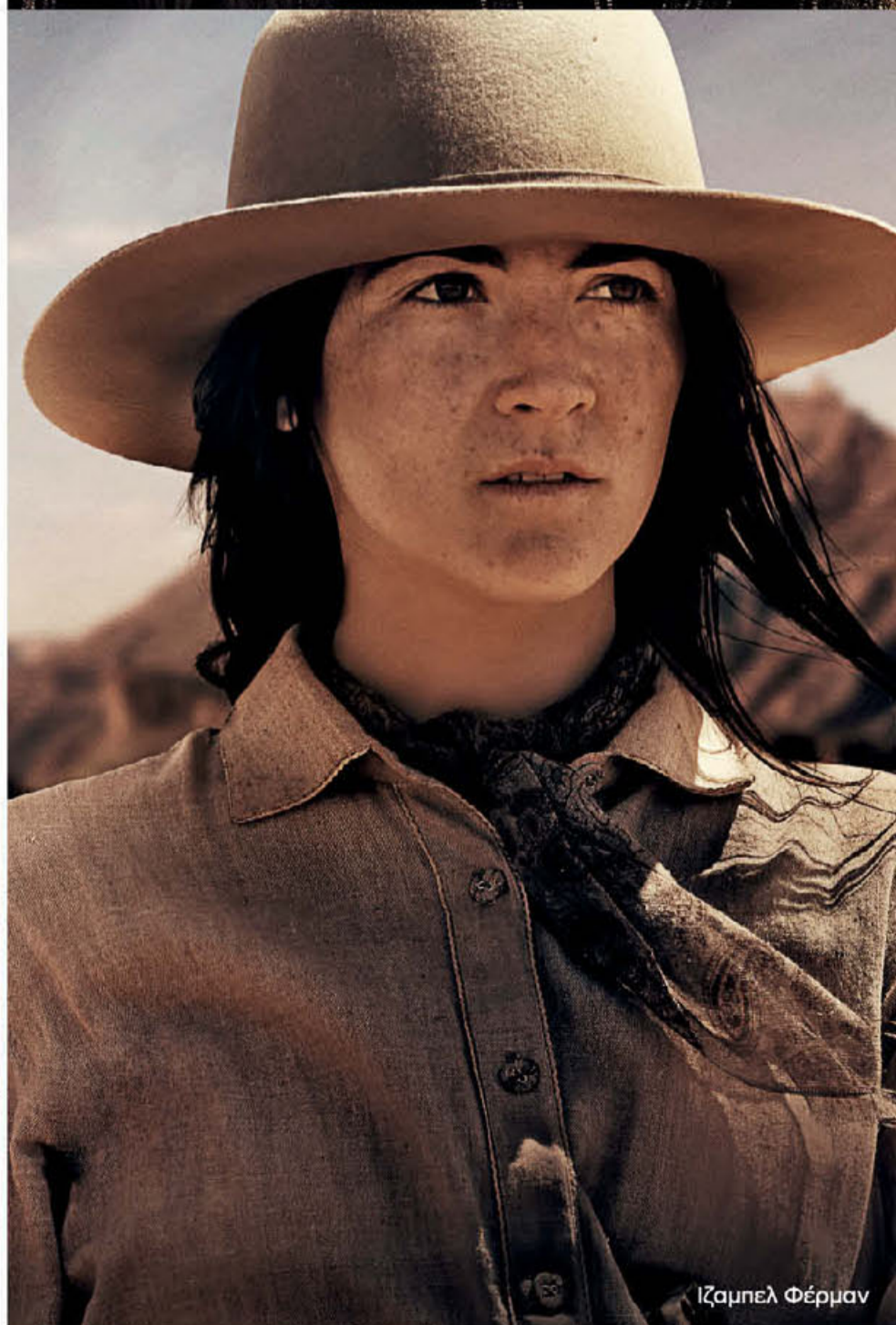

Ζίνα Μαλόουιν

Άμυ Λι

Ιζαμπελ Φέρμαν

Έλα Χαντ

ΕΙΡΗΝΗ ΜΟΛΦΕΣΗ

*«Δεν υπάρχει χώρα
όπου τα ζώα είναι απροσιτάτευτα
και οι άνθρωποι ζουν καλά»*

Η πρόεδρος της Πανελληνίας Φιλοζωικής Ομοσπονδίας μιλάει για την πορεία της, για τα υψηλά ποσοστά κακοποίησης που εμφανίζει η Ελλάδα, για τις αστοχίες της νομοθεσίας και για την ανάγκη να αντιληφθούμε ότι η προστασία των ζώων είναι ζήτημα ηθικό αλλά και βαθιά πολιτικό.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΡΗ ΒΑΡΑΚΗ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΣ

Η συνάντησή μας με την Ειρήνη Μολφέση, πρόεδρο της Πανελληνίας Φιλοζωικής Ομοσπονδίας, γίνεται μία ημέρα μετά την παρουσίαση του βιβλίου «Το μανιφέστο των ζώων – Η πολιτικοποίηση της υπεράσπισης των ζώων» (εκδ. Μελάρι) της γαλλίδας φιλοσόφου Κορίν Πελουσόν, του οποίου επιμελήθηκε τη μετάφραση και έκδοση στα ελληνικά. «Σε όποια χώρα κυκλοφόρησε, το βιβλίο έφερε σημαντικές αλλαγές. Ένα συμπυκνωμένο κείμενο μόλις 120 σελίδων, φιλοσοφικό αλλά και πρακτικό, που φανερώνει ποια είναι η πραγματική διάσταση του αγώνα για τα ζώα, ποιο το ηθικό, πολιτικό και πολιτισμικό διακύβευμά του, και μας βοηθά να καταλάβουμε γιατί ο αγώνας αφορά όλους, όποια σχέση κι αν έχουμε με τα ζώα». «Στη Γαλλία το “Μανιφέστο” τάραξε τα νερά» αναφέρει η Ειρήνη Μολφέση, ενώ στα πόδια της κυλιούνται τα δύο σκυλιά της, οι πρώην αδέσποτοι Μάρκος και Ουίτσι, και από τη γωνία προβάλλουν οι γάτες της, ο Αχίλλης και η Φαρφάλα. «Μεταξύ της πρώτης δημοσίευσης του βιβλίου το 2017 και της αναδημοσίευσής του το 2021, η Κορίν Πελουσόν συνάντησε κτηνοτρόφους, ανθρώπους του χώρου της ένδυσης και της διατροφής, πολιτικούς που τους ενδιέφερε ο τρόπος με τον οποίο η φιλόσοφος διατύπωνε και διάρθρωσε ριζοσπαστικές και ταυτόχρονα πραγματιστικές λύσεις» αναφέρει και προσθέτει ότι η νομοθεσία που ψηφίστηκε στη συνέχεια στη Γαλλία και θέσπισε, μεταξύ άλλων, τη σταδιακή κατάργηση των άγριων ζώων στο τσίρκο βασίστηκε στην προσέγγιση της Πελουσόν, επίσης ότι το Γαλλικό Κόμμα για τα Ζώα (Parti Animaliste) υιοθέτησε τα επιχειρήματά της και η Γερμανία, το 2022, τις προτάσεις της για τη διατροφή και τη γεωργία στο G7. «Βλέπουμε τώρα ότι το 60% των γευμάτων στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Παρισιού θα είναι χωρίς κρέας. Πρόκειται για ουσιαστικές αλλαγές. Η υπόθεση των ζώων είναι ένα ζήτημα βαθιά πολιτικό, γιατί αφορά την ίδια τη ζωή των ανθρώπων. Δεν υπάρχει χώρα στην οποία τα ζώα είναι απροσιτάτευτα και οι άνθρωποι ζουν καλά» προσθέτει. «Φέραμε το βιβλίο στην Ελλάδα με την ελπίδα να χρησιμεύσει στους πολίτες και στο φιλοζωικό κίνημα, και με την απαίτηση οι πολιτικοί μας να δουλέψουν με τις ιδέες που περιέχει, γιατί η κύρια ευθύνη για την απραξία στον τομέα αυτόν και για την τραγική εικόνα που παρουσιάζει η χώρα βαρύνει τους πολιτικούς της: κυβερνήσεις και αντιπολιτεύσεις».

Η πορεία

Γεννήθηκε και μεγάλωσε στο Παρίσι, μαζί με την αδελφή της, την πρόωρα χαμένη ποιήτρια Λευκή Μολφέση. Κόρη του γλύπτη και ζωγράφου Ιά-

σωνα Μολφέση και της Καλλιόπης Σμπαρούνη (μικρότερης αδελφής της Καλλιόπης «Καλί» Κύρκου), έζησε στις Βρυξέλλες και στο Λονδίνο και έπειτα στην Αθήνα. Σύντροφος ζωής του αείμνηστου τραπεζίτη Γιάννη Κωστόπουλου, με τον οποίο απέκτησαν τον γιο τους Φίλιππο, η Ειρήνη Μολφέση, πλάι σε αυτές τις ιδιότητες χάραξε τη δική της πορεία, ως μία από τις πιο δυνατές φωνές του φιλοζωικού κινήματος στην Ελλάδα.

Μιλάει με πάθος. Σχεδόν μπορώ να φέρω στο μυαλό μου την εικόνα αυτής της λεπτεπίλεπτης γυναίκας να αγωνίζεται, ως μικρό παιδί, να πείσει τους γονείς της να αποκτήσει η οικογένεια σκύλο. Μα το διαμέρισμα στο Παρίσι ήταν μικρό, οι γονείς πολυάσχολοι και, απελπισμένο από τις συνεχείς αναβολές, το δεκάχρονο επίμονο κορίτσι πήρε την κατάσταση στα χέρια του, περνώντας τις επόμενες εβδομάδες γαβγίζοντας, γρυλίζοντας και ανεβοκατεβαίνοντας τις σκάλες του σπιτιού με τα τέσσερα. Ο από μηχανής θεός ήρθε με τη μορφή ενός οικογενειακού φίλου αρχιτέκτονα, που της ζήτησε να ζωγραφίσει μια πόλη του μέλλοντος, όπως εκείνη τη φανταζόταν, για να συνοδεύσει μια αρχιτεκτονική του πρόταση. Στις φουτουριστικές πολυκατοικίες που σχεδίασε, σε καμβά 1X1 μ., πρόβαλλαν από κάθε παράθυρο ένα παιδί με έναν σκύλο ή μια γάτα, ενώ στον περιβάλλοντα χώρο υπήρχαν παντού πινακίδες «επιτρέπονται οι σκύλοι». «Έχοντας κερδίσει τον διαγωνισμό στον οποίο συμμετείχε, ο αρχιτέκτονας εμφανίστηκε στο σπίτι μας λίγες ημέρες αργότερα, κρατώντας με προσοχή ένα κουτί με φιδόγκο και μικρές τρύπες...» θυμάται σήμερα. Εκεί βρισκόταν ο πρώτος της σκύλος.

Ενήλικη πλέον, η Ειρήνη Μολφέση ήρθε να ζήσει στην Ελλάδα. Μέσα σε λίγες εβδομάδες μάζεψε έναν αδέσποτο σκύλο που βρήκε χτυπημένο από αυτοκίνητο στην Παραλιακή. «Ήταν ο πρώτος σκύλος μου εδώ. Τον ανέστησα, δεθήκαμε και τον έχασα από φόλα λίγους μήνες αργότερα. Περπατούσαμε στο Μετς, πήγε να μυρίσει ένα χαρτομάντιλο στο χώμα, δεν το έφαγε, μόνο το ακούμπησε με τη μουσούδα του. Τινάχτηκε πίσω, έκανε τρία-τέσσερα βήματα και σωριάστηκε στο έδαφος. Το χαρτομάντιλο περιείχε υδροκυάνιο. Υδροκυάνιο στο κέντρο της Αθήνας, δίπλα σε παιδική χαρά...». Σύντομα πέρασε από την ατομική δράση στη συλλογική και ένωσε τις δυνάμεις της με άλλους που συμμερίζονταν την αγανάκτηση και το πείσμα που χρειάζεται για να αλλάξουν τα πράγματα. «Κλασική διαδρομή... διασώσεις αδέσποτων, προσπάθειες για να υιοθετηθούν» εξηγεί, ενώ ενεργή συνδρομή είχε στη δημιουργία ενός πρότυπου καταφυγίου αδέσποτων ζώων στην Αίγινα, το οποίο δίνει ανάσα ζωής σε περίπου 100 σκύλους κάθε χρόνο. «Μία σταγόνια στον ωκεανό» προσθέτει μελαγχολικά.

Η ίδρυση της Πανελληνίας Φιλοζωικής Ομοσπονδίας

Το 2007 έρχεται μια σημαντική στιγμή, με τη δημιουργία της Πανελληνίας Φιλοζωικής Ομοσπονδίας (ΠΦΟ), της οποίας είναι και σήμερα πρόεδρος. «Προχωρήσαμε στη δημιουργία ενός δευτεροβάθμιου φορέα πανελληνίας εμβέλειας, που θα διευκόλυε τον διάλογο με την Πολιτεία» εξηγεί. «Τα σωματεία μέλη μας δουλεύουν περισσότερο στο πεδίο, με διασώσεις και υιοθεσίες. Η ίδια η Ομοσπονδία δεν εμπλέκεται με διασώσεις, κάνει δουλειά θεσμική, κάνει δημόσιες παρεμβάσεις, εκπονεί νομοθετικές προτάσεις. Το 2020 αναλάβαμε την πρωτοβουλία και πετύχαμε τη μετατροπή του βασανισμού ή του φόνου ζώου από πλημμέλημα σε κακούργημα. Αλλωστε, η Ομοσπονδία παρίσταται ως πολιτική αγωγή στα δικαστήρια ή επικουρεί τα σωματεία της, κυρίως σε δίκες κακοποίησης ζώων με στρατηγική σημασία για την ευαισθητοποίηση του κοινού και της Πολιτείας. Ένα φιλόδοξο και μακρόπνοο project ήταν ο πρωτοποριακός “Κύκλος της βίας, από την κακοποίηση ζώων στην ενδοοικογενειακή βία”, στο πλαίσιο του οποίου αμερικανοί εισαγγελέες και αστυνομικοί εκπαιδύσαν 200 αξιωματικούς της Ελληνικής Αστυνομίας στον χειρισμό υποθέσεων κακοποίησης ζώων, κακοποίησης παιδιών και στον συσχετισμό μεταξύ των δύο αυτών μορφών βίας. Με διάθεση αναστοχασμού, νομίζω πως ήταν η σημαντικότερη στρατηγική δράση μας: φέραμε στην Ελλάδα, όπου υπάρχει εκτεταμένη κακοποίηση ζώων, τη γνώση ότι η βία κατά των ζώων πρέπει να διερευνάται και να διώκεται με επιμέλεια και σύστημα, για την ασφάλεια όλης της κοινωνίας».

Η ΠΦΟ δεν περιορίζεται στα ζώα συντροφιάς. Έχει διοργανώσει εκστρατείες για την κατάργηση βάνουσων μεθόδων εκτροφής, όπως η εκτροφή ορνίθων σε κλωβοστοιχίες (Cage-Free Greece). Η Ειρήνη Μολφέση περιγράφει το μαρτύριο που βιώνουν οι όρνιθες αυτές, που ποτέ δεν πατούν χώμα, ούτε νιώθουν επάνω τους τον ήλιο, στοιβαγμένες σε συρμάτινα κλουβιά, όπου μαγκώνονται και ακρωτηριάζονται τα μέλη τους και όπου φτάνουν να κανιβαλίζουν η μία την άλλη, παλεύοντας για λίγο ζωτικό χώρο ή απλώς για να φτάσουν την τροφή και το νερό που περνά σε μιάντες μπροστά τους. «Πεθαίνουν και σαπίζουν εκεί που άλλες όρνιθες γεννούν τα αβγά τους. Αυτή η φρικαλέα βαναυσότητα έχει απαγορευτεί ήδη σε πολλές χώρες, άλλες έχουν απαγορεύσει το άνοιγμα νέων μονάδων τάσσοντας προθεσμία να κλείσουν οι υπάρχουσες. Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή έχει δεσμευθεί με χρονοδιάγραμμα να βάλει οριστικό τέλος στις κλωβοστοιχίες. Στην Ελλάδα, ο διάλογος με την Πολιτεία είναι ουσιαστικά ανύπαρκτος και έτσι δουλεύουμε κατευθείαν με την αγορά, προτρέποντας τις επιχειρήσεις να καταρ-

ΜΑΓΙΟΡΚΑ - MINORCA

Καταπράσινη η ακτογραμμή, πράσινο και το νερό στην Playa de Camp de Mar, μία από τις διάσημες παραλίες της Μαγιόρκα.

Εντυπωσιακά αξιοθέατα, δροσιτικές βουτιές στη θάλασσα και καλό φαγητό στις δύο μεγαλύτερες από τις Βαlearίδες Νήσους.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΑ ΒΙΔΙΟ

Η ονομασία τους στην αρχαιότητα ήταν Γυμνησίαι Νήσοι, πιθανώς επειδή οι κάτοικοί τους ήταν διαρκώς γυμνοί λόγω του πολύ ζεστού κλίματος. Και αν τελικά στις μέρες μας επικράτησε το όνομα Βαlearίδες – από τον θεό των Φοινίκων Βάαλ –, το ζεστό και ήπιο (σχεδόν όλον τον χρόνο) κλίμα των εν λόγω νησιών παραμένει ο λόγος για τον οποίο έχουν αναδειχθεί σε ένα από τα κορυφαία τουριστικά θέρετρα όχι μόνο της Ισπανίας, αλλά ολόκληρης της Μεσογείου. Οι Βαlearίδες αποτελούνται από τη Μαγιόρκα, τη Μινόρκα, την Ιμπιζα, τη Φορμεντέρα, την (ακατοίκητη) Καμπιρέρα, αλλά και μερικά ακόμη μικρότερα νησιά, με τις δύο μεγαλύτερες σε έκταση Μαγιόρκα και Μινόρκα να αποτελούν τον σημερινό μας προορισμό. Για να γνωρίσουμε τα κυριότερα αξιοθέατα και τις φυσικές ομορφιές τους, αλλά και για να προβληματιστούμε σχετικά με ένα θέμα καυτό και επίκαιρο – που αγγίζει όλη τη Μεσόγειο, μαζί και τη χώρα μας: τον μαζικό τουρισμό και τις όχι πάντα θετικές συνέπειές του στις τοπικές κοινωνίες.

Γιατί για αυτό το θέμα ήρθαν πρόσφατα στην επικαιρότητα η Μαγιόρκα και η Μινόρκα: Οι κάτοικοι των δύο νησιών βγήκαν στους δρόμους προκαλώντας (και βίαια, δυστυχώς) επεισόδια και απαιτώντας να μπει ένα όριο στις τουριστικές ορδές, που μπορεί να έφεραν στα νησιά τους χρήμα (πολύ χρήμα, πάρα πολύ χρήμα) αλλά κάνουν και την καθημερινότητά τους αβίωτη. «Θέλουμε λιγότερο μαζικό και περισσότερο βιώσιμο τουρισμό» ζήτησαν δηλώνοντας από την κυβέρνησή τους και εύκολα εμείς οι Έλληνες (ειδικά όσοι ζουν στα δημοφιλή τουριστικά νησιά) μπορούμε να καταλάβουμε τι εννοούν. Την ίδια στιγμή, εύκολα καταλαβαίνουμε και γιατί μέρη όπως η Μαγιόρκα και η Μινόρκα έχουν γίνει τόσο αγαπητά σε τουρίστες σε όλον τον κόσμο. Αρκεί μια σύντομη βόλτα στις πολυδιαφημισμένες ομορφιές τους.

Από τη Μαγιόρκα...

Το ταξίδι ξεκινά από την πρωτεύουσα του νησιού, την Πάλμα ντε Μαγιόρκα, όπου φτάνουμε αεροπορικώς με απευθείας πτήση, χάρη στην Aegean, από την Αθήνα. Ο γοθτικός καθεδρικός ναός της πόλης, που ονομάζεται La Seu και που ξεκίνησε να